

Uit het bovenstaande kan duidelijk zijn, dat de diverse laboratoria niet als afzonderlijke eenheden, als geïsoleerde grootheden, geordend zijn. Ze zijn om zo te zeggen tegen elkaar aangeschoven in dit bouwwerk en dat is vooral gebeurd om terrein te winnen, en om goedkoper uit te zijn.

De opeenvolging van de laboratoria en werkruimten vertoont een lijn, die loopt van het onderzoek van de, wat heet, dode natuur, naar het onderzoek van de levende natuur. In het begin van het complex vinden we het wiskundig seminarium en dan volgen de laboratoria voor natuurkunde, sterrenkunde en scheikunde (zowel voor anorganische-, analytische-, fysische-, organische scheikunde als voor biochemie).

Daarna komt het instituut voor geologie en tenslotte zijn er de laboratoria voor zoölogie en botanie.

Binnen afzienbare tijd (tja, aan deze vage tijdaanduidingen houden we ons maar veiligheidshalve!) worden in gebruik genomen: het wiskundig seminarium, het natuurkundig laboratorium en het cyclotrongebouw, het geologisch instituut, het botanisch laboratorium en het zoölogisch laboratorium.

Op het ogenblik is de situatie nog zo, dat van het tussen het natuurkundig laboratorium en het geologisch instituut gelegen gedeelte — dat bestemd is voor alle onderafdelingen van de scheikunde — alleen de verbindende kelder is gebouwd.

* * *

Al vertellend en toelichtingen gevend gaat professor Jonker met ons het ene vertrek in, het andere uit, de ene verdieping op, de andere af. Niet in 't wilde weg, maar zorgvuldig kiezend zodat telkens een andere bijzondere voorziening van dit bouwwerk getoond kan worden.

We gluren in kokers die vertikaal door het hele gebouw lopen en waarin om beurten de leidingen voor elektrische energie en voor gas, perslucht en water liggen. We lopen door een lange, onderaardse gang waar de basis ligt voor een vernuftige beveiligingsinstallatie.

We staan in een (aanstaand) collegezaaltje te kijken naar de dubbele, pre-fabricated

ramen met zonwering ertussen (over die ramen alleen al zou professor Jonker een boeiende causerie op een V.U.-dag kunnen houden! „Ze zijn een hoofdstuk apart”, vindt mevrouw Jonker, die als enige aanmerking op 't gebouw heeft, dat het uitzicht dat haar man uit zijn kamer heeft, weinig boeiend is). We horen van een luchtverversing zus, van een vloerbedekking zo....

Hoe attent „de faculteit” (zegt professor Jonker steeds neutraal-bescheiden) steeds was en is op goede voorzieningen, op het uitbuiten van de mogelijkheden, kan blijken uit het verhaal hoe tussen laboratoriumgebouw en cyclotrongebouw een fraaie representatieve ruimte is ontstaan.

Achter een fikse betonnen wand staan hier de hoogspanningstransformatoren verborgen (tussen haken: de bovenkant ervan vormt het door mevrouw Jonker misprezen uitzicht van professor Jonkers kamer). Normaal zou zijn dat daarachter de laagspannings-schakelruimte zou zijn. Maar.... beneden was kelderruimte. Dat maken we tot de ruimte voor de laagspanning, werd bedacht. 't Kòn, — en wat oorspronkelijk de laagspannings-schakelruimte zou wezen, vormt nu een fraaie receptiehal, die waarschijnlijk op papier geen sterveling erdóór zou hebben gekregen!

Een hal, uitkomend op het zuiden, uitziend op een parkje (stràks natuurlijk, nù is er alleen een brokje bouwterrein te zien!), komt hier en professor Jonker vertelt er zó suggestief over, dat wij de bezoekers al uit de tuin en via de trap binnen zien komen....

Mevrouw Jonker bedenkt dat de laboranten gezellig op de trap zittend „tussen de middag” hun lunchpakketje hier kunnen verorberen. Kortom, de toekomst is nabij. Professor Jonker wil ons nog beslist naar dierkundige dr. Vlijm brengen, helemaal aan de andere kant van het gebouw, waar ook al enige tijd ruimten in gebruik zijn. Maar we hebben nu heus geen tijd meer voor de levende natuur. Professor Jonker laat ons beloven, dat we óók aan dit deel van het gebouwencomplex aandacht zullen besteden, — en van deze belofte mag de lezer acte nemen. We hopen bij een volgend bezoek aan de andere kant te beginnen.

A. J. K.